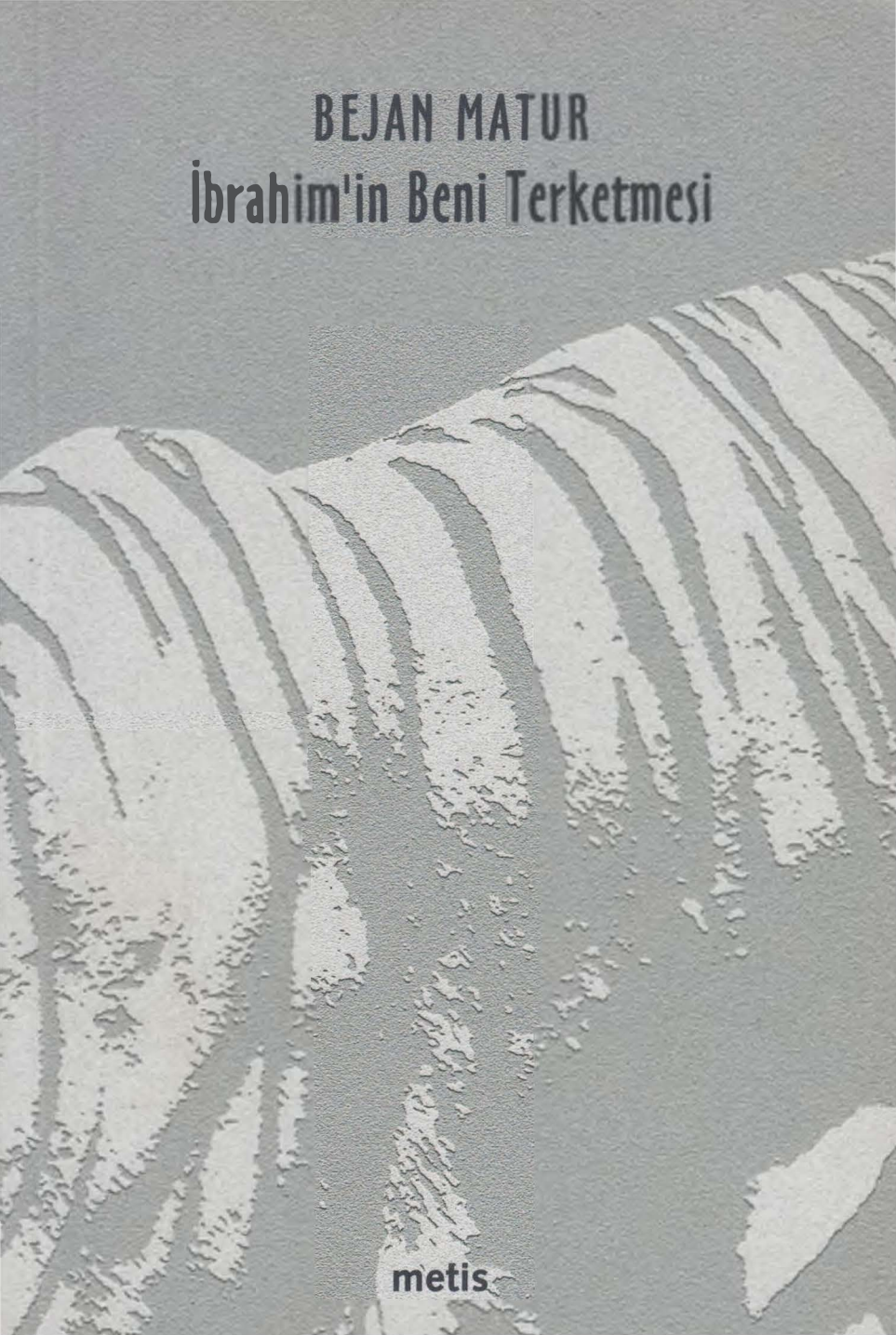
BEJAN MATUR

İbrahim'in Beni Terketmesi

metis

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
Tel: 212 2454509 Faks: 212 2454519
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com

Metis Edebiyat
İbrahim'in Beni Terketmesi
Bejan Matur

© Metis Yayınları, 2007

İlk Basım: Mart 2008
İkinci Basım: Eylül 2010

Görsel Tasarım: Semih Sökmen

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı, Istanbul Tel: 212 5678003

ISBN-13: 978-975-342-658-9

BEJAN MATUR

İbrahim'in Beni Terketmesi

metis

BEJAN MATUR
BÜTÜN YAPITLARI

•

RÜZGÂR DOLU KONAKLAR, 1999 (1996)

TANRI GÖRMESİN HARFLERİMİ, 1999

AYIN BÜYÜTTÜĞÜ OĞULLAR, 2002

ONUN ÇÖLÜNDE, 2002

İBRAHİM'İN BENİ TERKETMESİ, 2008

Birinci Bölüm

ÂDEM'İN YALNIZLIĞI

YEDİ GECE

Birinci Gece

I.

Ve ilk ayet indi.
Ve gece Allahın katındadır artık.
Ve taşlar
Ejderhanın ağzından dökülerek
Kurdular şehri.
Karanlık insanın karanlığından öteydi.
Lavların ve duanın bilgisi
Açtı sokakları
Ve binyılların acısı ve isteği
Yaşanır oldu.
Çocukların uzayından söz ettim ona
Çocuklukta Allaha ait olan yüzlerin
Nasıl karıştığından.
Hepimiz bir yüz oluştururuz kardeşlerimiz
Ve arkadaşlarımızla
Buna Allah ve melekler dahildir.
Çocukluğun uzayı
Sokaklarını şehrin
Sadece tanıdık kılmaz
Aşka yaklaştırır.

Benim 1001 gecem
Onun yüzü ve sonsuzluk arasında
Gidip gelirken
Kelimelerin olmadı sadece.
Daha bin'e çok var dedi o
Bu yüzden giderken
Sonsuzluğun benden aldığı
Bakışı tekrarladı.
Dünyadaydık
Bir avlunun
Güllerin kıyısında.
Bahçede bir kaplan gördüm
Bütün gece uyutmadı beni o kaplan
Dedi biri.
Ağaçların gövdelerinden tırmanan bir ruh
Burçları geçerek gösterdi bana
Çizgileri karışmış yine.

II.

Ve ilk ayet indi.
O gece olacak ve tanrıya armağan
Edilecek olan yarım bırakıldı.
Çünkü kadınlar dua etmediler bizim için
Çünkü ruh çırılçıplaktı.
İnsandan kuvvetlisi yok dedi yıkılmış
Bir adam.
Geçmişe açılmış bir gökyüzünün
Üzerinden bakarak.
Ne zalimler, ne mazlumlar. Kadir gecesinde.
Ve ilk ayet indi
Ve şehir uyandı
Ve şehir daha çok
Daha çok açıldı
Ve göğsünün içinde çarpan kalp
Çocukluğumuzun uzayında benden alınan belki.
O kalp ilk ayet inerken
Aramızda durmakla
Senden çıkıp bana duyurmakla varlığını
Bölünmüş uzamı tamamladı.

III.

İlk ayet inerken
Emri duydum
Ve sesleri
Aynı gökyüzünü paylaşmakla sınırlanmayan isteği.
Onların nasıl öleceklerine iyi bakın
Dedi biri.
Kendi ölümünü çoktan kabullenmiş
Uzayan dilleri
Ve geçmişin günahlarıyla
Şehrin siyahlığına eklenen.
Ve sen
Kaya diplerinden akan suların
Sırrını açtın bana.
Tıpkı o kalbi o göğüsten çıkarıp
Bana verdiğin gibi.

İkinci Gece

I.

Duasını yürürken eden bir kadın
Her yolu tanrıya kavuşturuyor.
Ve bir adam
İnsandan kavimi yok varlıkların diyor
Çökmüş omuzları
Ve bitmiş hayatıyla.
Çın diyor bir demir
Başka seslere karışıyor.
Çok önce erkeklerin dünyasını ayıran duvarlar
Acıda birleşince
Gökyüzü açılmış önlerinde.
O gökyüzü ki özlenenden fazla
Ama özlenen olmamış gerçekten.

Sana bakarken çocukluğun uzamını hatırladım.
Çocukluğun kendine ait uzayında
Yüzümüz tanrıya aittir.
Bu yüzden arkadaşlarımız
Birlikte büyüdüğümüz kardeşler
Benzeriz birbirimize
Ve o biri hep taşınır bizde.
Öyle oldu
Senin yüzün biriken her şeyi açıkladı.
Ataların izlerini
Çocukluk oyunlarının doğmuş
Doğmamış tüm acılarını
İştahını
Toparladı.

Şehri kuran taşların siyahlığını anlattın sen
Ateşini şehrin bir ejderhanın yaktığını.
Bir soluk
Ejderha
Siyah taşlar
Hepsi senden başladı.
Ve yeraltında sular
Müslümanlığın kırk günü
Ve gecesi kadir olan insanların
Hepsi hepsi avuçlarını açtı
Ve Allah'a yürüdü.
Sonra süpürdüler avluyu
Kürtçe konuştular
Duaları Kürtçe sürdü.
Bir kadın mahcubiyetle
Kollarının cehenneminden söz etti
'bendeki siyah örtüyü al' dedi
Al bendeki siyah örtüyü
Yanma sen...

II.

Ve olan. Ayetti.
Ve olan gövdede kımıldayan ejderhanın
Fırlattığı taşların kurduğu şehir.
Ve ejderha bu siyah şehri lavlarından püskürttü.
Karanlık gece
Artık çok da yetmez diyen biri
Ne söylemektedir?
Şehir yeniden kurulurken zihninden başlandı
Şehre seninle ol dendi.
Kaplan ve ejderha
Melek derdin sen
Ben kaplan ve parstan söz ettim.
Bir parsın sırtımda pençe izi
Aynaları soran bir pars
İzini fark etmem için.

III.

Ve süpürdüler avluyu bütün gece
Ağzı olmayan bir adam
Gözü fırlayan bir diğeri
Bir cin ayini yapılıyordu
Cinler toplanmış insanı tartıyordu.
Ateşin süpüreceği bir kötülük göster
Dedim ona.
Ateşin yok edeceği bir pençe izi.
Her gece kandil dedi sonra
Her gece olmakta olan.
Bilinmiyor gecesi harflerin
Bu gecelerden biri nihayetinde.
Olmak ve harf sürüyor
Daha fazla
Daha fazla
Bu söz senin sesinle söylenmeliydi.
Ejderhanın taşları alıp püskürtmesinden
Daha uzun sürmezdi benim o şehri yaratmam.

IV.

Her gece kandil dedi biri
Her gece kandil
Ve hasrete daha çok var.
Neyi duymaktayız biz?
Dün oturduğumuz avluda
Siyah olan gül
Bugün açmış ruhunu
Ve bir şey göstermektedir.
Sular bir şey göstermektedir
Kuşların gülleri geçip kokan nefesi
Sesi
Senin soluğun olmaktadır hâlâ.
Buradaki her günahı temizledi
Senin güllere bakman.
Senin isteğin göğün katında tartıldı.
Bir melekten söz ederken
Şehir çok siyah,
Budur meleği yükselten belki de dedim
Meleği yükselten ve kanatlarını kelimelere açan
Şehrin siyah oluşudur.

Kuşkusuz zamandan konuşacağız.
Bir çocuğun dereyi geçerken taşıdığı yükün
Bir kız kardeş olmasından.
Ve küfürden
Olmayan anneden
Ölülerden.
Doğurmayan anneden konuşacağız
İnkârdan.
Ne çok oldu
Merak yerini titremeye bıraktı.
Zikrin bilinci kavuştu sana
Ve anne hatırlandı.
Ölüler?
Bu gecenin ve sabahın kaç ölüsü var?
Geçmişin ölümleri saymaya gelmez
Çünkü aramızdadırlar her an.
Ruhları içimizde nefes almaktadır
Onların gözleriyle parlar ve kararır sular.

V.

Günbatımında varlığını gökte tasarlamış
Bir nehre baktık.
Sonra inmişti yere.
Belli belirsiz bir akış
Akan bir gökyüzü içinde gölgeler
Kaplanların
Meleğin
Ve parsın
Hepsinin kanatlanması
Ve yüzünde toplanması hepsinin
Senin gülmen.
Nehri geçen çocuğun küfründen
Daha büyük bir acı.
Bir göktaşı düştü sanki aramıza
Zaten yanmakta olan
Kavruldu böylece.

VI.

Bizim için dua etmedi kimse
Ne kadınlar
Ne çocuklar
Saflıklarına kanıt göstermediler o gece.
Kapıda
Gözsüz
Ve bedensiz bekleyen ecinniler bile
Bakmadılar bize.
Şehir bir yüzyılın adıydı sanki
Donmuş bir yüzyıl ötelerden.
Bir geçişi mümkün kılmayan acı
Zulmün birikip taşlara akması.
Herkes ortadaydı
Hesap görecekler
Ve mazlumlar.
Günü gelmişti sanki.
Nasıl bu kadar siyah olunur
Ateşi açıklar mı Ejderhanın?
Herkes ortadaydı ve aşkla bağlantısı
Yoktu kalplerin.
Kötülük ve zulüm doldurmuştu sokakları
Ve sen indin.

Göksel kaderin belirlediği genişlik
Ve huzurla
Kanatlarını kapatıp karıştın aramıza.
Bir aşk isteyecektin
İlk güneşte yaratılan.
Zinciri hiç oluşmamış bir düzen
Ayrılmış iki ruh
Varlığını tamamlamak için
Bugünü bekledi.

Üçüncü Gece

I.

Lütuf yada yük
Konuşmanın bir yerinde
Geceden söz edildi
Yaşanan yarım kalan geceden.
Benim 1001 gecem.
Gün doğmadan fıskıyelerin anlattığı
Serinlik mi
Hayat mı bilemeyiz.
Böylece yaşandı o da.
Karanlığın ve kaplanın damarları üzerinde
Kesilen başların
Ve bilmediğimiz tapınakların.
Orada olmalıydık
Orada büyüyen çığlık değildir çünkü.
Orada başka bir bağlantı kâinatla
Sesin,biçimlerin oluşmadığı,
Hüzünlü oluşu anlattığı
Ve Âdem'in yalnızlığının doğum gibi
Olduğu o ilk yer.
Başlangıç.
Âdem'in yalnız olduğu o doğum
Tazelik.
Ölümün olmadığı henüz
Ve ağacın
Ve yılanın
Henüz olmadığı.

II.

Benim haccım tamamlandı.
Seninle gideceğim her yol
Başlangıca,
İlk olana kavuşurken
Haccım tamamlandı benim.

III.

Ona ruhların ümitsizliğinden söz ettim.
Henüz gövdesinde olmayan
O belirsizlik
Evinde olmayan.
Bir adam
üniformalar içindeki askere
'giyin de gel' dediğinde
Anlayacağımız tek şey
O adamın evinde olduğudur
Çünkü evdir söyleten
Güçtür ev
Yuvanın yuva oluşudur.
Seninle o yüksekliğin Tanrıyla bir bağlantı
Olduğu tünele gideceğiz.
Bağıracağız

IV.

Kaplanları ve parsı bedeninden uzağa
Taşıran ruhun fazlası
Uyanacak.
Ve senin pençelerin benim sırtımda
Bir damar bulacak.
Mavi
Ruh olan bir damar.
Sütü oluşmadığı için henüz
Acı olan bir damar.
Açıp kendi bedenine yerleştireceksin onu.
Böylece aramızda bir kalp
Böylece aramızda yaradılışa ait bir bağlantı.
Miraçtan söz et bana
Benim miracımdan.
Ayağını diğer ayağının üzerine koy
Diyen sesin,
Muhammed'in
Ne yaptığını anlat bana.
Efendimiz, bir adım
Bir adım daha
Efendimiz bir adım daha.
Ruhun ve
Ádem'in yalnızlığından
Daha yalnız
Ve dolu olunan yaradılışla o an.
O an
Bir adım
Senin kalbinedir
Sonsuzluğun başladığı yer.

Dördüncü Gece

I.

Yazık o haberlere ki
Gazetelerde çıkıyorlar
Diyor annem.
Haberleri bilmiyorken henüz.
Geceyi
Namazı
Ve bir bayram beklemenin telaşı
Kadimde.
Gece bir sesin çağırdığı kadın
Göğe çekilmek için
Yürüdüğünde
Onu ezecek olan dişleridir zamanın.
Onu ezecek olan duanın ve tapınmanın
Yaklaştırdığı Tanrıdır.
İster
Çünkü ona aittir.
Duada çürüyen dizler de onundur
Secdede varlığın dayanağını hisseden alın da.
Her şey onundur.

II.

Tacirler eski bir pazarda
Kehribar ve akik sattıklarında
Kaplanların gözleri parlar.
Ve parmakta taşınan renk bir kapı olur
Her şeye açılan.
Bir parmakta taşınan yüzük
Gizlediği zehir ve istekle
Sonsuzlukla tamamlanır.

III.

Yine oldu.
Onun yüzüne bakmam
1001 geceme
Tamamlanmayan.
Bir şairden söz etti
Ölümüyle bir ülkeyi hatırlatan.
Bir şairin ölümü nedir diye sordum ona.
Bir şair öldüğünde bir dil Tanrı katına yükselir.
Duyduğumuz harflerin yükselişidir
Yas ve keder olan gönüllerde
O yükseliş.
Bir şair öldüğünde bir ülke
Onu çağıran cennetten önce
Araf'ı hatırlatır.
Bekleyen ruhlar ve beklenen son
Kadimin tamamlandığı yer.
Ve son belki de.
Harflerin uzaklaşması
Ve bulması Âdem'in adları.
Tüm adları öğrenmiş olan.
Ne ağır bir yük
Ne hüzünlü.
O orman
Harflerin ve adların karıştığı
Ne hüzünlü
Ve ne kadar içinde başlangıcın.

IV.

Şimdi bayram geliyor
Bir sabah
Ölümlerin olmadığı,
Rugan ayakkabıların bağışladığı mutluluğun
Hep hatırlandığı
Ve uyurken kına yakılan küçük avuçların
Şaşırmasından daha büyük
Daha büyük bir sevinç
Kaplıyor sokakları.
Ve bu siyah şehri
Ve bu kader olan karmaşayı
Ve bu kader olan
Dizimin
Sesin
Bakışların
Hangisinden başlanırsa başlansın
Çocuklukta saklandığı bir işaret.
Bir işaret kalbi okla geçmekte.

V.

Olana hiç benzemeyen pençelerin izi.
Pençelerin izi suda belirdiği gibi
Sırtıma aktığında,
O nehir göksel varlığını tamamlayıp
Gidecek bizden.
Gidecek bizden ve bizim ona bakışımız
Olan o an
Nefesin nefese kilitlendiği
Ellerin ellere.
Yetmeyecek bizi aynı burçta tutmaya.
Göksel yükseliş?
Kim?
Kimdir o yükselişten söz eden?
Kimdir göğün katlarında belirlenen
Kadere ayna tutan o zavallı.
Göğün katlarında belirlenen kader
Nehri karşılayacak elbette.
Yeryüzünde olan tüm macera
Tartılacak terazide.
Ve şairlerin
Duanın
Kelimelerin yetişemediği yerde
Bir âşığın nefesi ve
Gidip gelen göğsü rehberlik edecek.
Bir âşığın gece nehre bakarken
Büyüyen kalbi çağıracak kaplanı.

Beşinci Gece

Ve handa toplanacak olan
Yolcularıdır ölümün.
Bu dünyadan geçmekte olandır
Toplanacak olan.
Birazdan korkak bakışların geçidi
Anlamayan
Korkan sadece bakışların
Geçidi
Taşlara vardığında,
Başlayacak olan huzur değildir yine de.
Köprülerin gözlerinden sular
Hayatı almaktadır
Bir avluda yaşanan
Diğer avluda ölümdür.
Ve sahteliğidir vicdan olmayışın.
Ve köprüler pençelerin gecesini yaşamış
Ve kalmışken
Kaybolan bir insan değil
Samimiyettir.
Ve Deliller handa toplanan insan
Gökyüzünü yol belleyecektir.

büyüme(k)

I.

Annem en son benim üzerimi örttü.
Ve son öpüş benimdi.
Karanlığın sütununu defalarca döndüm.
Yıllar sonra
Yurduna dönen bir adamın
Buğdayları okşamasından daha hüzünlü
Karanlık ve gidişin soluğu.
Bir gece hatırlıyorum ölümleri hazırlayan
Bir gece sulardan geçilecek olan küfür.

II.

Dün gece senin etrafında dönüyordum.
Çocukluk evinin karanlığı
Ve gidişin tavafı
Senin etrafındaydı
Ağladım.
Kurulan bir şehirdir güney.
Aklın ve işaretlerin kesiştiği avlu.
Kimse bekleyemez daha fazla
Çünkü ölümün geçidi tamamlandı.
Ölümün ve kardeşlerin
Ve kardeşlere yaraşan sessizliğin.
Ne çok baktılar başlarını kaldırıp
İbrahim Allah'a seslenirken
Onların dilinde
Xwedeyoo!
Rabbim esirge
Diyen İbrahim
Onların dilinde
Hep ateşin ortasında
Rabbim esirge.

III

Senin adımların ve bekleyişin
İbrahim'in çağrısına uydu.
Senin dilinde
Söylendi
Yarabbim.
Gecenin ve göğün sahibi
Sözü indiren
Ve bilen kalbi.
Senin gelişin adımların tufanı olduğunda
Gökyüzünde biriken
Sadece toz olmadı.
Bir perdedir gökyüzünde
İnsanla Allah arasında.
Tozda görünen
Kader okunur
Remil çekilir
Tüm nehirlerde
Okunur kader.
Senin gelişinde
Kör olduk dedi biri
Yüzü olmayan bir başkası
Şehrin her yerinden baktı bana.
İbret ve eksiklik aynası
Avuçta tutulan.
Ve karanlığı taşların
Ezen
Ezen insanı.

Başka bir uzaya gidildi böylece.
Sakatların
Ve hayvanların bildiği,
İbrahim'in
Âdem'in ve Havva'nın
Yalnız
Yalnız
Bir bahçe.
Bahçede unuttuğu
Masumiyet
Tavaf
Tavaf
Tavaf
Ey insan
Tavaf edildiğinde
Kalan
Varlıktır.
Gecedir.

Ve terkedilişten önce
Sonra belki de
Tavaf edildiğinde kalan
Nakış
Ellerde.
Kaderdir
Kaderdir bir sütunun etrafında
Çocukluğu döndüren.
Sensin belki de tavaf edilen
Sensin elbette.

Yedinci Gece

I.

yedi gece
yedi gün
yedi yıl

Bir yüzyıl belki.
Beklemiş
Bir bin yıl.
Sabrın aynasında oyalanmış bir yüz.
Hesabıdır aynı suların
Akarken
Bir yerde kutsallık var edip
Diğer yerde kurutması bilinci.
Bir nehir akarken kelimeleri de götürür.
En fazla gökyüzüne ulaştırır kelimeleri
Bir nehir.
Bu tavaftır
Bu tavaftır kadimde.
Senin bakman gibi tıpkı.
İbrahim gölünde hep bir yönde dönen balıkların
Unuttuğu ateştir.
Hatırlansa ateş olduğu
O dönüşü var eden
Hatırlansa bir kez.
Belki de dönülmeyecek
Bir hazne eksilecek dilde.
Ama unutuş var
Varlığa eklenen unutuş var bir kez.
Olmalı

II.

Örtülerin açıldı şimdi
Üzerine o son gecede örtülen
Açıldı.
Kimsin?
Soracaklar mı sana?
Kemiklerin
Ve mezarların hesabı uykunda sürerken
Soracaklar mı sana kimi öldürdün?
Hangi duygudan sorumlusun
Ve hangi kayıptan?
Olmayan bir anneden söz edilecek sana.
Dünyaya yukarıdan bırakıldığına
Kanıt olan bir anneden.
Belki de hiç olmadı.
Ama ne fark eder ki.
Onu gömmekle yıldızların uzayına çekilen
Ellerin şimdi
Bir bedene dokunurken
Var ediyor.
Uzayın boyutuna çekiyor.
Mezardan sonsuzluğa giden
Aralıkta parmakların.
Ellerin en fazla anlattı kalbini.
Şimdi burada
Sorulacak sorulardan ve şefkatten önce
Göğsüne bak.
Mavi bir damar çekiliyor mu
İlk günah...

Gerçekten Tanrı istiyor mu?

III.

Bahçeyi ve meyveyi var ederken
Sınadığı
Ve beklemekle doldurduğu.
Bahçede uzun bir uyku
Güllerden
Ve kuş seslerinden önce
Yeryüzünü bilmeyen gövdesiyle yılan
Sürünecek
Ve bir gök yüzü gidecek bizden.
Başka anlamların
Başka hakikatlerin yurdu
Başka günlerin
Gecelerin.
Burası değildir belki de.
Baktığım her şey senin varlığına eklendi.
Şimdi bu kurtuluşun
Ve kapıların işaret ettiği başlangıç
Bir şehrin kıyısında
Usuldan da öte bir yayılma içindeyken,
Hiçbir yere varmadım aslında.
Hep başlangıçta olduğumu bana
Ellerin söyledi
Hiçbir yere varmadığımı.

IV.

Çizgileri fark ettiğimde
Bahçedeydim
Uzun uykunun bahçesinde.
Günahın
Ve yılanın
Ve uykuda yaratılmanın şefkati ve zulmü
Hiç azalmamışken.
Bir ölümü tamamlayan isteğin,
Hislerin ve de.
'Bu gece yıldızlarını çağırdım' dedin sen
O gece yıldızları çağırdın.
Işık değildi
Karanlığın karşıtı.
Cıvadan daha ağır siyah pençeler
Dolaşırken sırtımda
Bir oluşu hatırladım
Bir oluş ki,
Boşluk bırakmamış.

V.

Ve tüm bunlar
Dönencelerin duyulduğu yerden
Paralellere uzanan bir nehrin kıyısında oldu.
Çünkü üçüncüdür o.
Çünkü suların sonuncusu ve mutlak olanıdır.
Üçüncü nehir doğarken tasarlanmıştı
Akacağı mecranın üzerinde.
Soluğunun nereye akacağı
Nelere yeteceği soluğunun bilinmez.
İşte bu benim şiirim.
Bir sesin şehirden yükselmesi
Ve kayması ruhların birbirinin yatağına
Kayması ruhların yıldızlara eşlik ederken.

VI.

Bir oğul önce ölümündür

Yine oldu.
Bir uçuşun ağırlığını duydum
Açılmayan ruhun kanatlarını.
Gitmek isteseydik çoktan doldururduk
Yeryüzünü
Ama yapamadık.
Bir şey tuttu bizi
Korkudan fazla
Şefkate yakın bir şey
Tuttu bizi.
Tozlar havalandı sonra.
Adı kutsal olan bir köprüden
Geçip gitti sular.
Kimsenin bilmediği damarlarda
Birikti aşk
Ve adı İbrahim kondu.
Çocukların ve herkesin babası olan.
İbrahim bir göl kıyısında ağlarken
Hiç üzgün değildi.
Üzgün değildi hiç kurbanını taşırken.
Bir oğul önce ölümündür
Ölümündür bir oğul.

Şimdi bu avludan
Bu renklerden geçerek
Oluşan bakış
Dünyayı görecektir.
Yeryüzü
Yeryüzünün olmayan uzam
Duyguların çekilmesi ve dönmesi
İnsanı Tanrı'ya kavuşturur.
Önce ve sonra
Hep belki de
Belirsizlik
Bir belirsizlik olarak kaldığında
Karar olacaksa,
Tanrı insanı bahçede uyutınakla
İlk işareti sundu.
İlk işaret aşktı.
Uyuyun ve aşk deyin adına.
Aynı rüyada ilerleyin
Aynı bahçe
Aynı anne
Ve İbrahim Tanrısını bilecek olan.

Ekim 2007. Diyarbakır

İkinci Bölüm

VE MELEKLER SAĞ OMUZA KONAR

VE MELEKLER SAĞ OMUZA KONAR

Ve melekler sağ omuza konar
Ve ejderha sol omuza
Ve melekler iner
Ve acıdan başka bir şey yoktur
Ve bir ağaç
Acı meyvesiyle büyür.
Ve bir ses
Ölümden konuşur
Ve melekler masumiyeti anlatmaz olur.
Ve karanlık kanatlar açıldığında
Artık hatırlanmaz.
Bir zeytin gölgesinde bekleyen adam
Kurumuş kuyusundan zamanın kelimeleri çeker.
Bir başkası gözlerine bakar kâinatın.
Böylece uykusu süren ejderhanın
Kanatları açılır
Ve şefkatten yoksun anne
Koruduğu kimdir
Bilinmez.
Ve melek ağlar
İşareti ağlamaktır.
Sırtında bıçakla bir adam
Tanıdıktır artık.
Bıçağın ilerleyişi
Yönelişi bıçağın
Ve hedefi ölüm olan
İlerleyişin ne olduğu sorulur.

Yüzünde meleğin bekleyiş
Bir şey anlatmaktadır.
Meyvenin büyümesi
Kelimelerin yalnız bir ağaçta.
Melek anlatır
Karanlık ve ölümle çevrili olduğunu doğumun
Anlatır melek.
Sonsuz acı içinde
Kanatların anneyi hatırlatmadığını
Ve yetmediğini şefkatin.
Ve varacağı yerin
Bir ilk ad olduğunu
Seçilmenin ve de.
Ve melek ilk adı tekrardan başka
Varlık bilmez.
Gizlenen pencerelerden
Ve ışıktan önce
Bilgisi kelimelerin sorulur ondan.
Tanrı mıydı sebep diyecekler
Tanrı mıydı gerçekten?

Kılıçların parladığı günbatımında
Bak değişiyor harfler
Değişiyor senden konuşurken.
Senden konuşurken bir meleğin kanadının
İncelmesi ve örtmesi üstümü.
Ve gözlerdeki öfke
Yanılgısıdır meleğin.

Sevgili varlık
Sana varlık derken
Bir kanat kopuyor.
O acı meyveden yükselen his
Kalbi bulandıran.
Bana meleklerin inerken yüzünü göster
Bana meleklerin kanatlanıp karanlığı indirmediği
O geceyi anlat.
İpeklerin ve renklerin
Gökyüzüne ulaştığı o yolculuğu
Senin ellerinde büyüyen sözleri ve de.
Ve kanı...
Elbette kanı anlat.

Haziran 2006. Parma

Üçüncü Bölüm

İLK KONUŞMA

İbrahim'in beni terketmesi
Bir adla olmadı.
Sularda biriken sırla oldu.

İLK KONUŞMA

I.

'sebebi sebebin yokluğundadır'
Bunu hatırla
Ve siyah güllerin ülkesinde
Suları geçip ölülerini arayan adamların
Artık olmayan siyah gülleri hatırlamasından
Daha hüzünlü olan duayı.
Bir kayığın incelen ve suya kavuşan duasını.
Taşlar
Kuyudan çekilen sesin taş olduğunu orada.
Kadim
Kadim
Hep kadim olan
Hep var olan
Elbette yazılacaktır.

II.

Senden çok önce de yaşandı
Sulara ve sütunlara edilen dualar
Yıldızlara ulaştığında
Senden konuşuldu.
Merhaba diyen
Ve unutan sonra
Senden konuşuldu.
Bir uçuşu mümkün kılan kafes
Kafesin aşk dokuyan elleri
Ellerin olduğunda.
Nasıl da acıkmış.
En fazla burada durmanı isterdim
Yılanların hakikati
Gözlere aktığında
Ve kelimeler
Bağını kopardığında kâinatla
Yeryüzüne indiğinde kelimeler.
Belki de yere aittiler
Hiç yükselmemişlerdi belki de.

Yılanlardan ve akreplerden söz ettiğinde
İstediğin bir müzik vardı
Duyduğun bir müzik
'kemikler taş olmuştur çoktan' diyen çoban
Mavi gözlerini taşlar kadar gerçekleştirmiş
Ve kavramış olan.
Kemikler çoktan taş olduğunda
İnsana ait bir yükseklik.
Ve tepelerin gizli kalbi
Yıldızları çağırdığında
Sen
Bir günün duygularını gördün.
Bir günün duygularını
Açlığını bir günün
Gördün.

III.

Şimdi ağla.
Yüreğini çalan bir adamın hayali
Tepeleri geçip sana ulaştığında
Ona bir kelime seçmeliydin.
Bir kelime kendini tekrarlayan
Bir kelime sesini tamamlayan.
O ağaçtan ben de diledim dileğimi
Tepelere yürüdüm.
O biçimsiz arzuya eşlik etmek için
Yürüdüm çıplak ayakla.
Orada kurulan zaman
Kurulmaktaydı hâlâ.
Başka yıldızların
Başka hakikatlerin acısını duydum.
İnsan
Varlık
Hepsi kozmosun bilincinde
Varlığa kavuşurken
Yıldızlar açıklandı.

IV.

Ve ilk konuşma siyah güllerin
Sularında başladı.
Yarım kalan her şey siyah güllerin
Kaybolan kederini
Tamamlamak için
Yaradılışına çekildi.
Aradığımız bir Tanrıydı kuşkusuz.
Güneşin ve ayın
Konuşan bir kalp yarattığı
O ülkede
Duymuştuk bir kez.
Artık taş da olmayan kemiklerin
Yokluğunda
Aşk başladı.
Boş bir mezarın içinden bakan her şey
Sebebi sebebin yokluğundadır.
Sebebi
Sebebin yokluğunda.

Eylül 2007. Sumatar

BAŞLANGICIN AZİZİ

I.

Başlangıcın azizi orada çağırmış kelimeleri
Güzellik orada bakmış sulara.
Ve orada insandan daha yüce bir şey varsa taştır.
Kemiklerin duası suları geçmiş çoktan
'cenneti kaybettik biz' diyor yaşlı adam
Cenneti kaybettik biz
Ve sulardan hiçbir şey anlamadık
Hiçbir şey anlamadık sulardan.

II.

Ve hiçbir şey anlamadık sulardan
Dediğinde ihtiyar
Kelimelerin doğumunu kutladık.
Kanatlar çırpınırken
Ve bir kuyuda aksine dalmışken biri.

AZİZİN KARARAN GÜLLERİ

I.

Yıldızların
Yıldız olmak hakikatinden
Kurtulamadıkları o yerde
Beklenen sabah değildir artık.
Beklenen korkudur yüreklerde.
Ayaklarını soy ve çık tepelere
Tepelerin acısını duy
Duy varlığını
Neden yaratıldığını ve öylece kaldığını.
Ay tanrısı güneşe bakıyor
Ve bir tanrı daha oluyor.
Derken zaman yaşlanıp
Akmıyor.
Gece yol alan atalarından söz ediyor biri
Gece gittiği için haccı bitmeyen atalarından
Onlar hep gece yol aldılar
Bu yüzden insan oldular diyor
Miraçları mutlaktı.
Kalpteydi.

II.

Bir taşın işlediği yakınlık
Geçmişten bugüne
Taşınan bekleyiş.
Tapınma ve ışığın ölümü söylediği
Ve insanların ceylanlar kadar kardeş olduğu
Ve çölün açlığı bilmediği.

III.

Bir kadın göğsünde kavuşturduğunda ellerini
Ne istemektedir.
Ne söylemektedir bir kadın.
En fazla yılanlardan istenen aşk
En çok ondan korkulur çünkü.
Eski bir dilin gizlediğini
Açıklayacak olan kalptir yine de
Taşta yer eden
Birleşmesidir ruhla yaradılışın
Birleşmesidir insanın tanrıyla o sadelikte.
Herkesin bir miracı var.
Benimki o tepeleri yürüdüğümde
Bana fısıldanan sözdeydi.
Yükselişim kanatlarımı gösterdi bana
Ve olmayan isteği hatırlattı.
Ne istiyordum?
Ne istiyordum taşlarda ilerleyen yaradılıştan.
Bir işaret binlerce yıldan
Bir işaret aşk olan.

Aşk,
İnsanın
Geldim
Buradayım
Demesinin bilinci.
Ve siyah güller
Sonra azizin gülleri göründü bana
Azizin kararan gülleri
Kelimeler...
Gülleri unuttursa da rüzgar
Bir yansıma hep var sularda.
Güzelliğin odağı olan istek
Hep var.
O istek açıldığında
Yalnızlık hiç olmadığı kadar yakındır insana
Ve gövde hiç durmadan açlığı işler.

İBRAHİM GÖLÜ

I.

Azizin kelimelerini duyan şehir
Öyle bir karanlıkla halelenir ki,
Düşman kavimler şehre giremezler.
Şehir kördür.
Karanlık halka
Ve İbrahim gölü.
Ve ay tanrıçasının asası
Başka yönleri gösterir.
Böylece tepelerde
Şeytan için sunaklar ve
Kurban kanıyla dolan
İbrahim gölü
İbrahim gölü.

II.

İbrahim gölü
İbrahim gölü
Bir kadın
Ellerini göğsünde kavuşturduğunda
Ne istemektedir?
İstemekte midir bir şey?
Bir çivi yazısında işleyen insan değil zamandır.
Ben yürüdüm haccımı
Haccımı yürüdüm ben
Ayın ve güneşin ilk işaretler olduğu
Ve yılanların hakikatinden insanın
Yol aldığı bilgelik.

SENİN HAKİKATİN

Senin hakikatin belirdi
Ve bir yüz halini aldı.
Çook önce bir avluda siyah harfler
Konuşmuşlardı
Bir kadından daha kıvrak bedeniyle harfler
Söylemişti.
Tutulmuştum.
Şimdi harflerden öncesi var.
Dilsiz olan harflerin
Cebrail'in kanatlarında taşındığı
O gökyüzü
Bağışlandı bize.

Hiçbir şeyin değişmediği
Yaradılışın sürdüğü
Ve hayretin...
Yaratılmış olmaktan hayret duyan ay ve güneşin
Taşlaştığı o yer
Göründü bize.
Bir canın yanması gibi
Vazoda durması beyaz güllerin
Beyaz güllerin dün gece olanları bilmemesi
Ve acının bağladığı
Ve uzun bir yoldan sonra varılan durak
Bir yüz olduğunda
Bakışın yarattığı kalp değildir artık.
Ötesidir.
Kalbin bilgisidir bakışın yarattığı.
Bizi var eden kimya
Ve nöronların bildiğinden fazlası.
Odur bakışın yarattığı
Bir âşığın bakışında esirgenen her şey
Orada birikir.

KARANLIKTIR YOLU AÇAN

Eğil bir kuyuya
Eğil ve Cebrail'in kanatlarını
Kanatsızlığını duy.
Gör orada
Kelimeler nasıl var oluyor
Nasıl akıyor insan insana.
Belki de karanlıktır yolu açan.
Seninle benim aramda
Bir bakıştır belki
Gittiğin yerlerde
Üzerinde Allah yazan bir yüzük
Aradığında
Aradığın Allah'tan önce aşktır
Aşktır aranan.

ÇORAK HAYRET

Adlarından önce
Yaşlarını saydı peygamberlerin.
Parmakları yetse
Hayreti azalırdı.
Yine de yetmez.
İşaretler yaratan insanın
Görünmesinden daha hüzünlü bir sevinçle
Yeryüzünün bittiği yerden doğan nehirden de
Eski dedi.
Kemikler taş olurken
Gökyüzü aynı kalır.
Ağaçlar yalnızlık
Yapraklar fısıltısı kâinatın.
Dalları yükseltir güneş
Sanki Tanrı'ya ulaşacakmış gibi ağaçlar
Köklerini hatırlamaz olur.
Şimdi senin hayretin başlayacak
Güneşsiz
Çorak hayretin.
Ama gecikmişsin belli ki,
İnsana
Gölgeye
Toza
Gecikmişsin.

GÜNEŞİN YURDU

Ayak izinde ceylanın
Beliren su olsaydı
Denge olmazdı.
Görmedin mi
Ne alçalır
Ne yükselir
Kalbinde tartılmıştır onun.
Daha doğarken
Alnındaki
Ve sol omzundaki ışıktan
Konmuştur adı.
Binlerce yıl
Hep vardı.
İki nehir arasını gölgelere açtığına
Ve güneşin yurdunu uzakta kurduğuna göre
Yorulmuş belli ki
Yorulmuş.
Tüm hayvanlar ve insan olmayan bahçe
Yorulmuş gölgelerden

Ve böylece Âdem belirdi
Ve Âdem'in belirişi
Bir hayret eşliğinde.
Hayret bir yüz yapar
Ve alır bizi Tanrı'nın elinden
Bahçeden.
İlk vadi
Ve adsız şehirler beklerken
Nelerin kurulacağı
Ve yıkılacağı önce
Bilinmez.
Sırlar doğdukları yerde
Daha da sırlanırken
İnsana açmazlar mucizeyi.
İnsana açılacak olan
Başka yerlerin
Başka akışıdır.
Ahengi bozulmuş
Alçalmış ve yükselmiş.

Dördüncü Bölüm

KAPLANLARIN ÇİZGİLERİ

KAPLANLARIN ÇİZGİLERİ

Kaplanların çizgileri karıştı sonunda
Gözlerini kısan
Ve gökyüzüne nehrin ötesinden bakan çocuğun
Gözünde
Karıştı çizgiler.
O çocuk orada göğsünden kalbi alınmış halde
Uyuyor.
Nehir kıyısında bir çocuk
Adı Peygamber olan.
Meleklerin Allah'la onun boş göğsü arasında
Harf taşımasını izliyor.
Karışıyor çizgiler
Melekler inip çıkarken
Çocuğun uykusu Allaha o kadar yakın.
Bir kara deliğin ölüm sesinden söz ediyorlar.
Ne büyük bir şiir
Diyorum ben.
Kâinatın derinliğinden bize ulaşan ses
Ölümündür.
Hayatın mı yoksa?
Ya vazgeçişinse?
Ne büyük bir istek çizgileri karıştıran
Kaplanların sırtında.

Karıştık işte sonunda
Kâinattan gelen ses
Ve kaplanların çizgileri
Adı Peygamber olan çocuğun
Nehir kıyısındaki uykusunda
Karıştık birbirimize.
Ve o,
Kara deliklerin ölümünü bilmiyor daha.
Bilmiyor nehir kıyısında bir çocuğun
Yüreği çalınmış halde uyumakta olduğunu.
Kara deliklerin ölümüne üzülüyor o
Üzülüyor ölüme hâlâ.
Ve çocuk
Göğsünden kalbi alınmış halde uyuyor.
Nehir kıyısında
Bizi her şeyin kıyısına çağırır gibi
Uyuyor.

Kaplanların çizgileri karıştı sonunda
Sadece senin ve benim bakışım değil
Çook ötelerden duyulan ışık
Adını koydu gecenin.
Ve o öylece nehir kıyısında uyudu.
Başka bir yerin haritasını
Gören çocuğun gözünde
Bir orman yandı.
Adı peygamber olan
Çocuğun uykusunda karıştı
Tüm eski hayvanlar.
O çocuk suya düşmemekle
İnsanlığa bir şey öğretecek olsa
Tam o anda inip yükselen meleklerden
Söz edecek.
Allahla o nehir arasında
Açılan göğsü çocuğun.
Kalpsiz bırakılması.
Ne çok göründü melekler
Kanat seslerinden yorulan yer
Bir boşluk açtığında
Oraya dolan masumiyet değildir artık.
Kalbi alınmış bir çocuk
Gökyüzüne bakarken
Kanatların ağırlaştığını görür
Ve karışan çizgileri
Ve kaplanlar ona bakmakla
Kaplan olur.

TÜLLERİN KARDEŞLİĞİ

Aynı doğumu yaşayan iki ruh
Aynı karında bir tülle ayrılan.
Aradığımız bu dünyada
Bir penceredir belki de
Bir tülün dünyadan koruduğu bir oda.
Fısıltılar bana ulaştı
Parmakların geçti parmaklarıma.
Bir gölgeden fazlası aramızda
Bir ruh
Tanışması hiç bitmeyecek bir ruh.
Bak ellerime
Parmaklarım nasıl da hatırlıyor
Sadece bakınakla var olmayan aşk
Tüllere sarındığında
Karıştı nehirde akmakta olan zaman.
Biz ne zaman büyüdük
Perde ne zaman çekildi aramızdan
Ve ne zaman anladın rüzgarın
Solumakta olduğumuz ortak ruh olduğunu.

O odada daha fazla kalma
Demiştim.
Surların ve taşların beklediği bir kalptir
Nihayetinde.
Onda soluyacak
Ona akacak olan.
Senin adım atışında açılan duvarlar
Gökyüzünü değil
Rüzgarı gösterdi.
Senin yürüdüğün gece
Yoksulluğun bir kayıp olmadığını söyledi
Ve dağıldı tüller.
Ve ben aynı karında büyüdüğüm
Gözleri gördüm
Kardeşliğin yüzyılını
Tüllerin görünür kıldığı kardeşliğin
Parmakların.
Daha fazlasını isterdim.
Bizi büyütmeyen ev ve ülkeden
Çok daha fazlasını beklerdim.

ETEKLERİN ZAMANI

Şimdi elimi kaldıracak gücüm yokken
Uyurum geçer dediğim zaman geride kaldı.
Hiçbir şey geçirmez.
Yorganı başıma çekip ağlamak
Birlikte ağlamak değildi.
Yalnızım işte.
Taşlardan ve Tanrı'dan söz eden o adam
Bir kız kardeş bulmuş kendine
Beyaz etekleri sevinçle havalanan bir kız kardeş.
Ben etekleri hatırlıyorum
Bir kıvrımı azaldığında mutsuz eden etekleri
Ve pabuçları
Kırmızı olan.
O etekleri tutan ellerle dokunuyorum
Şiire.
Havalansın diye kelimeler
Anneme yalvarıyorum.
Anne diyorum
Biraz daha uzun tutsak kumaşı
Bir kıvrımı daha olsa diyorum
Hani bahar geliyor belli olmaz.

Annem kumaşı alıp zamanı sarmalar gibi
Koyduğu sandıktan
Açıyor önümüze.
Bana kız kardeş olmak bağışlanacak olan
O eteklikle
Hani kolları ve ayakları olmayan o bebekle
Uyuduğum gece
Beni izlerken bulmuştum onları.
Rüyamda bir yengecin kolları ve ayakları
Bana bakarken görmüştüm
Görmüşlerdi beni onu sarmalarken.
Sonra eteklerin kumaşları açıldı
Tutamadık zamanı böylece.
Bir yüzyıl açılmış gibi önümüzde
Çocukluğa veda edip yaşlandık.
Susanna Moodie'nin ve Patti'nin etekleri
Ve bütün babaannelerin
Dağlardan inerken kız kardeşleriyle
Hep birbirine benziyordu.

Bizim gecikmiş yüzyılımız
Ateşi ve toprağı açarken
En fazla taşla kıyılıyordu.
Ayakların sürüklediği
Ve ayazın
Benzetiyordu etekleri birbirine.
Anneme yalvardım
Anne n'olur uzun tutalım etekleri
Böylece uykumuzda nehri geçen ceylanlar
Böylece ülkesini kaybeden kadınlar
Sonsuz birer yolcu olur.

SENİN GECEN

I.

Senin gecen
Senin kokun
Yaratmak için
Biriktirdiğin her şey.
Şimdi masanda bekliyor.
Açlık konmuş adı sanki.
Tesadüflerin sakladığı bir hakikat
Kemiren
Sen yine de çek perdeleri
Odana tümüyle dolsun bensizlik.

II.

Senin gecen
Senin zamanın
Ve seçtiğin göz.
Nereden bakıyor bize?

Sen çek yine de perdeleri
Benim uçuşum
Bir uçuş değil
Varış da değil nihayetinde.
Orada bekleyen kimdir?
Taş bir avlu
Bir şadırvan
Bir nehrin akıp gittiği tarih.
Sadece geçmiş olmayan zaman.
Bir cami avlusunda güneşi durduran
İhtiyarlardan söz etmiştin
Ellerinde küçük taşlarla
Tüm eski inanışları toparlayan adamlardan.
Olacak mı yine?
Parmaklara çizgileri çeken zaman
Kalpte neleri açar?
Sadece soru sormak isterdim.
Çünkü cevaplar senin uykunda büyüyor.
Habersiz gelmek ve açmak
İsterdim perdelerini.
Bir bakış
Bir el sallama
Bizim ülkemizde her şeydi.

Bizim ülkemizde ne cennetten taraçalar
Ne de mükafat vardı.
Karanlıkta küçük bir kızın
Aklını kurcalayan varlık bilgisi
Hep yaşandı.
Ay doğduğunda bir gece sormuştum
Diyor.
İnsan neden var?
Ve sen sulardan ve Âdem'den söz ettin
Diyor bana.
Hangisine inanıyorsun dediğimde
Âdem'e elbette demişti.
Sulardan gelse de
Başlangıçta hep o var.
Karanlık oluyor ve varlık dolduruyor evi.
Ben perdeleri çekiyorum
Büzülerek sokuluyor yanıma
Gözden ibaret.

Az önce bir adam
Babasını ülkesine gömmüş
Aynı tabutta yatarak
Kabuslar görüyor.
Ama ihtiyarlar yaklaştığında başlayan
İyiliktir yine de.
Ellerin artan çizgileridir başlayacak olan.
Ne kadar kızıl bir ülke diyorum
Denize uzak mı yakın mı?
Küçük kız 'sanmam' diyor.
Bak koklayabiliyor musun?
Âdem'den ve insandan başka kimsede
Olmayan bir kokudan söz ediyor sonra.
'masasında onun bekliyordu, gördün sen' diyor.
Denize uzak bozkırda yol alıyorum ben
Küçük kız uyuyor
Rüyasında varlık ve Âdem.
Karanlık uzak mı uzak ona.
Senin perdelerin neleri saklıyor
Ben bozkırı geçerken bekleyen avlu
Neleri hazırlıyor
Ve sen hangi kapısından gireceksin şehrin
Güneye bakan kapıdan mı
Ama sen kuzey derdin.
Kuzey kapısından şehrin nasıl
Kırılmadan ve kalbin incinmeden
Nasıl geçeceksin?

İŞARETLER

Ve bizi bekleyen küçük işaretler
İnsanın dünyaya çizdiği
Yukardan bakınca
Bir saban izi
Tek gözlü bir öküzün biçimlediği
Yalan durmuyor hiç.
Küçük bir işaret işte
Toprağın dünyaya konu olduğu
Küçük bir bahçe.
Yalnız ağaçlar da yok artık
Ormanı çoktan geçtik.
Bozkır
Tepelerin deniz isteğini sayıklar gibi
Dalgalanıyor.
Dünya biz yukardayken
Allah'a uzak mı
Yakın mı?
Derdim ben
Ama cevaplar her zaman
Aşağıdadır.

HATIRLAMA

Nehri takip eden adam
Gece
Atlı
Geride bıraktıklarını düşünür
Ve yüzünü sikkeler üzerindeki
Artık hatırlamadığı.

İRİSLERİN BİLDİĞİ

Üç küçük çocuğun
Kollarını açıp etrafında dönmesi kadar
Dediğinde sen,
Anlattığın sevgiden fazlasıdır.
Şimdi sonbahar
Seninle yol almak,bir geçidin belleği
Tarihin
İsteğin
Kırılacak boyutu sesin
Aşk olacak.
O geçitte sınanan isteğimiz değil sadece.
Oluşumuz.
Aynada bakılan gözbebekleri
İrislerin bildiği, aklın bildiğinden çok.
Benzemesi renklerin
Ve biçimin
Gözbebeğim dediğin an
Gözbebeğim.
Nasıl da benziyoruz
Budur belki de açıklayacak olan.
Bir neden aranacaksa
İrislerin tamamlandığı çocukluk
Ve tasarlandığı geçmiş.

O geçmişte bir çizgi
Karıştırdı hayatımızı.
Kaplanların karıştığı gibi tıpkı.
Kaplanlara bakarken
Parmakların bir renk çiziyordu.
Koordinatların belirsizliğinde
Oluşan kalbim.
Çekimdi adı.
Senin göğsünle kolların arasında
Ezilmeyi bekleyen.
Nasıl anlatacaksam parmaklarını
Nasıl anlatacaksam.

BUĞDAYLAR KESİLDİĞİNDE

Bir yuvadan gece gitmenin direği
Okşamanın.
Senin etrafında dönüyordum o gece
Demenin.
Buğdayları okşayan el hatırlıyor.
Senin etrafında dönmek
Bir adın çıkması ağızdan
Adların zikri.
Olmuyor işte
Yan yana uzanmakla karışmıyor çocukluk.
Benim yüküm bana ait
Tıpkı yağmurun yağması gibi şimdi
İstanbul'a, şu ana yağması yağmurun
Ve senin orada uyuman.
Senin bağlantıda olduğun dünya tıpkı uykuda.
Üzerimi örtüp gitmiştin
Karda kurtlara yem olmak
Geceye.

Masmavi bir ışık
Yağmur şimdi boğazda.
Bir şair ellerden söz ediyor
Ellerin bildiği şiirden
Kavradığı elin
Bir sütun
Siyah ev.
Dönmekte olan kâinattır seninle
Fısıldanan oluştur.
Buğdaylar kesildiğinde
Görünecek olan artık
Yalnızlık değil
Rızktır payımıza düşen.

OLUŞ

Güllerin zamanı
Ve sonbaharın
Toz çoktan karıştı kemiklere
Ve kâinat dindi.
Oluş
Yuvada başlayan ve bitmeyen.
Yeni kelimeler çağırmalıydı seni
Tozun düzeni göstermeliydi olacakları
Ve uzak kalmanı.

HUZURUN SABAHI

Öncesi var.
Huzurun sabahı
Ve güllerin
Ve fıskıyelerin.
Ve yaratılmışların
Gecikmiş olanın
Karşılanması
Alaca sabahta
Uykunun elinden onu kurtarmakla oldu.
Böylece kollar
Bir heykelin gövdesinden uzaklaşıp
İnsanı buldu.
İstendi.
Kelimeden daha fazla
Hak edilmiş olan
Aşk oldu.

SÖYLENMEYEN

Söylenmeyen annenin gizlenmesidir.
Bir haznede beklemesidir annenin
Alınıp götürülmesi
Ve öfkeye konu olmasıdır.
Unutmuştum diyor
Sana anlatılanlardan da fazla beklenen.
Şimdi aramızda usuldan kurulan bağ
Ötelerden bir biçimi çağırıyor.
Kaybolsan da sen
Bakışın hep var.
Duruyor bakışın kâinatın ilerlemesinde
Durmasında belki de kâinatın bir karar.
Senin bakışındır.

ESKİ

Bu kutsallık.
Taşları gördün.
Nasıl geçiyorlarsa birbirlerine
Öylece geçiyorum ben de.
Vücudum bir şekil alıyor
Ve anlamıyorum
Ne kadarı eski
Ne kadarı bu günden.
Bir kaplan gibi yürüdüğümü söylüyor o.
Halbuki içindeyim kaplanın
Bakışında
Çizgilerinde.
İnsanın insandan kaçışı su gibi olur
Başka bir toprakta izi kalan.
Üç kapıdan söz eden
Bolluktan ve kötülükten
Hangisi gelir bilinmez önce
Sezgisi de insanın yetmez olur.

AD'DAN ÖNCE

Ve akşam
Onun akşamı
Beklenenin
Çağrısı duyulmamış olanın.
Gelecek ve kâinatın gölgelerinden
Kurtaracak ruhu.
İnsandan alıp Tanrıya kavuşturacak.
Bu kutsallık
Adı konsa
Olmayacak olan bu.
Addan önce de
Vardı
Ruhu bir başlangıç saymanın öncesinde de.
Hep vardı.
Işık ve kusurun bilgisinden
Ve kuzeyin
Ve kapıların
Hep vardı.
Şimdi çağrısı sürüyor.
Dalgalara bakmaktan yorulmuş gözlerin ışığı
Zamanın tamamladığı
Eksik bıraktıklarını mı yoksa?
Zamanın tamamladıklarını taşırız
Kalan kader ve rızktır.

Şimdi senden önce başlayan
Her acının üstesinden gelmek
Senin acılarına bakmakla olacak.
Yaşadığın her şey
Bu güne varmak içinse
Bu an'a
Ona.
Tamamlanmak bir hayat ister.
Yanımızda dolaştırdığımız olmayan suretler
Boşluğu acıtan
Beklenen.
Ama biçimine kavuşmamış henüz
Yüzler.
O yüz geldiğinde bir aydınlanma
Çocukluğa giden
Anların toplamı.

Bir dağ yolunda rastladığın yaşlı adam
... Ben anlıyorum seni. Dağların üzerinde beliren
Kaybolan adımlarını
Görüyorum... dediğinde
Ağlatır.
Gecikmiştir ama ne fark eder
Taşların ve bozkırın bildiğinden
Fazlasını bilmese de ihtiyar
Bir sestir.
Doğadaki belirsizliğin içinde
Ruhu dayanak yapan bir soluk.
... Ben anlıyorum seni
İzliyorum... diyen.
Bir çift göz
Şimdi hatırlamakla beni ağlatan
Evin karanlığı
Ya da üzümleri ağzına götüren bir ağzın
Parıltısı
Beni zamana açan
Ve doyurmayan bir türlü.
Senin zamanın başladı böylece.
Sebebin başladı sonunda.
Olman
Olana şükran duyman için
Ruh hazırlandı
Beden?

TİK TAK

Tik tak'ların adım seslerine dönüşmesi
Ya da adımların zaman olması şimdi.
Bu siyah avluda
Dünyayı unutan kalbin
Kendi anına çekilmesi öyle kolay
Öyle hiç...
Ama yine de var bir hatırlama.
Yuva ve ölümün ağırlığı
Bahçeye muhakkak eklenir.

... gece

Tik taklar zaman olmadan önce
Ruhtu...

SENİN BIRAKILMAN

Lütuf ya da yük değil artık
Bir göğün bırakılması gibi
Senin bırakılman.
Ve genişliği bozkırın
Bozkırda eksik kalan yaratılma.
Dua et ve ağla şimdi
Çünkü bana ulaşır ağlaman
Ve acın.
Çünkü çok derin bir yerinde varlığımın
Sana ait bir damar
Büyümektedir.
Çünkü adı eski olandır
Addır.
Konmuştur bir kez
Varlıktır.
Ve son bir bakıştır
Anlatacak olan.
Hiç olmamış
Ve hayal sanılan
Kanıtlanmıştır bir kez.
Geride sayılar...

YUVA

Bir ev
Konuşma evimiz
Bozkırın
Ve taşların evi.
Ölümün ve zalim babanın
Baba oluşunun.
Kayaların toprağa gömülü varlığı neyse
Bizim için o olan bir ev.
Bir gece ateş yakılacak
Ve uğultudan etekleri dalgalanan bir kadın
Varlığı belleyecek bir eli
Bir bakışı hayatı sanacak.
Şimdi senden gitmenin sabahı
Yaşanmamış sayılacak.
Günlerden ve gecelerden gitmen
O eve varman.
Hatırla
Sendin balçık ve tozla
Duvarlarını ören evimizin.
Ellerin ellerin olduğunda
Başlayan sorular hiç bitmedi.
An?dedin
Yara?sonra
An nedir?

Seninle benim aramda dağlar oluşabilir
Dediğimde inanmadın.
Ama bak oluşuyor işte.
Bozkır bitiyor ve başlıyor dağlar
Acı başlıyor.
Beraber bir geçmişe ağladığımızda
Giden bir kız kardeşin ardından
Atılan taşlar
Kavuşmak içinse
O gecedir.
Bizden alınan bir kız kardeşin
İçimizde açtığı
Dönecektir elbette
Ve bitmeyecektir.
Hiç görülmemiş bir hesap
Zaman boyunca süren
Bizi ağlattığında
Büyümüşüzdür artık.
Adı konmuştur
Bakışlardan önce.
Bizden istenen güçlü olmamızdır
Cesarettir bizden beklenen.
An dediğinde sen
Tüm anlardan önce
Tekrarlanacak olan oluştur.

Babanın zalim oluşu
Ve kanlar içinde uyuman senin
Uyanman.
Kanlar içinde bırakılman o gecede.
Ne içindir?
Bu güne varmak
Bu güne varmak
Zaman için sonsuz sayıda olan anlardan
Bir anda
Bakman
Ölüm gibi.
Ve korku gelir sonra.
Bırakmanın
Bırakılmanın korkusu gelir.
Beni bırakma dedin
Beni tut derdim ben.
Tut beni.

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm
ÂDEM'İN YALNIZLIĞI

YEDİ GECE
Birinci Gece 11
İkinci Gece 15
Üçüncü Gece 25
Dördüncü Gece 29
Beşinci Gece 34
Altıncı Gece 35
Yedinci Gece 40

İkinci Bölüm
VE MELEKLER SAĞ OMUZA KONAR

Ve Melekler Sağ Omuza Konar 49

Üçüncü Bölüm
İLK KONUŞMA

İlk Konuşma 55
Başlangıcın Azizi 60
Azizin Kararan Gülleri 62
Ibrahim Gölü 66
Senin Hakikatin 68
Karanlıktır Yolu Açan 70
Çorak Hayret 71
Güneşin Yurdu 72